

Pret straumi

Talsu baptistu draudzes izdevums

Nr.10 2018.gada aprīlis, maijs



Dzīvība

Tukšais krusts

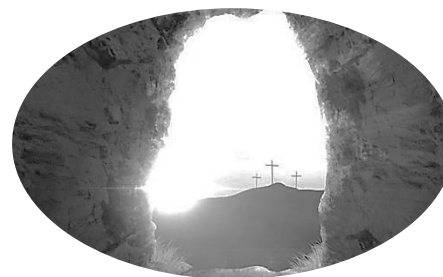
Mēs skatāmies uz krustu tukšo
Un saprotam, ka Jēzus tajā nav.
Viņš mūsu dēļ to ceļu gāja
Un mūsu grēku dēļ to visu pacieta.

Ak, Jēzu, dārgais, ja vari piedod
Par visu, kas pāri Tev darīts bij'
Un Tu jau esi mīlestība lielā,
Kas visu, visu piedot spēj.

Un Tu jau esi mācījis,
Ka jāpiedod ir reizes daudzas,
Lai arī cik tā nasta smaga,
Kas nesta tiek uz pleciem saviem.

Tik tukšais krusts, kas tālē redzams,
Ir mums kā atgādinājums,
Ka esam parādnieki lieli.
Vai atmaksāt to spēsim mēs?

Velta





Jēzus ir augšāmcēlies!

Lieldienu rītā katra kristieša sirdī deg ilgas ar šiem vārdiem apsveikt brālūs un māsas gaišajos svētkos. Lai šo sveicienu mēs varētu veltīt viens otram, Jēzus izgāja cauri smagām cīņām, ciešanām un miršanai pie Golgātas krusta.

„Jo arī Kristus ir vienreiz grēku dēl miris, taisnais par netaisniem, lai jūs pievestu Dievam, nonāvēts gan miesā, bet dzīvs darīts garā.” (Pētera 1.v.3:18)

„Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo.” (Lūk.ev.19:10)

Pāvils saka: „Tas ir patiešs un pilnā mērā atzīstams vārds, ka Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā.” (1.v.Tim.1:15)

Vai redzi sevi šajā sarakstā? Jēzus nomira. Kāpēc? Lai padarītu mūs par Saviem bērniem.

„Lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja baustība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības.”(v.galat.4:5)

Kā var klūt par Dieva bērnu?

„Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa Vārdam.” (Jāna ev.1:12)

Kāpēc Viņš nomira? Lai mūs izglābtu no launās pasaules.

„...kas pats Sevi ir nodevis par mūsu grēkiem, lai mūs izglābtu no šīs tagadējās launās pasaules pēc Dieva, mūsu Tēva prāta.” (v.galat.1:4)

Mēs gan dzīvojam pasaulē, bet mūsu dzīves stils nedrīkst būt pasaulīgs. Mēs esam sūtīti pasaulē ar īpašu uzdevumu.

„Tāpat, kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē. Un viņu labā Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti.” (Jāņa ev.17:18-19)

Nest patiesību pasaulei vispirms nozīmē dzīvot skaidru dzīvi. „Dzīvojiēt krietni (godīgi) pagānu starpā, lai tie, kas jūs aprunā kā ļaundarus, redzētu jūsu labos darbus un pagodinātu Dievu piemeklēšanas dienā.” (Pētera 1.v.2:12)

Kāpēc Kristus mira? Viņš mira par mums, lai mūs sagatavotu mūžībai.

„Kristus ir mīlējis Savu draudzi, Pats nododamies viņas labā. Sev Savu draudzi sagatavodams cienīgu, bez traipa, bez krunkas vai cita tamlīdzīga trūkuma, lai tā būtu svēta un bez vainas.” (v.efez.5:25b-27)

Kristus ir miris par mums, lai mēs nedzīvotu tikai sev, bet dzīvotu Jēzum Kristum.

„Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts.”(2.v.kor.5:15) „Jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam, un neviens nemirst sev pašam. Jo, ja dzīvojam, dzīvojam savam Kungam un, ja mirstam, mirstam savam Kungam. Tātad, vai dzīvojam, vai mirstam, mēs piederam savam Kungam. Jo tādēļ Kristus ir miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem.”(v.rom.14:7-9)

Jēzus bija nomiris- Jēzus ir augšāmcelies. Arī šogad šis kristiešu sveiciens skan tev. Kad tu dzirdēsi to, atbildi ar vārdiem un ieraksti savā sirdī sveiciens otro daļu.

Svētīgus katram Jēzus augšāmcelšanās svētkus!

Mācītājs M.Lindmanis



Ja Lieldienu stāsts mūsos ir kļuvis par pierastu ikgadēju stāstu, tad pajautāsim sev, vai varam pierast pie naglām, kuras dzenam Jēzus rokās ar saviem grēkiem un pārkāpumiem? Mūsu vienaldzība un neticība ir farizeji, kas piesprieda Jēzum krusta nāvi. Mūsu kauns un šaubas par Jēzu ir izsmejošais pūlis, kas noskatījās Viņa nāvē. Tieši mūsu dēļ Viņš mira pie krusta. Nevis vispārīgi par cilvēkiem, bet tieši par mani un tevi. Caur Viņa upuri mēs esam glābti. Vai vēl kāds ko tādu mūsu dēļ spētu darīt? *(„365 iespējas”)*

Vai mūsu sirdīs Jēzus patiesi ir dzīvs? Ja pazemībā apjaušam, ka mūsu sirdis ir kā kapi, kas smagiem akmeņiem pilni, tad lūgsim Jēzu, lai Viņš novel ikvienu akmeni no mūsu sirds. Lai Viņš patiesi var augšāmcelties ikvienā sirdī, kas pēc tā alkst. Lai šie Jēzus augšāmcelšanās svētki mūsu sirdij, mūsu ticībai, mūsu dzīvei. Kā lai nepazaudē augšāmcelšanās prieku sirdī ikdienā? Ļaujot Dievam lietot mūsu rokas, kājas, domas un vārdus, mēs varam būt droši, ka esam uz pareizā ceļa. Caur Jēzus mīlestības upuri Dievs uzrunā mūsu sirdis, un ar mūsu mīlestības darbiem mēs varam uzrunāt citus. Kalpojot mēs paši tiekam dziedināti; vēl vairāk- mīlestībā kalpojot citiem, mēs piedzīvojam Jēzu pavisam tuvu, pavisam cieši sev blakus.

(„365 iespējas”)

Kristus augšāmcelšanās kā reformācija

Prof. Ilmārs Hiršs
Mg.sc.ing., Dr.theol.

Kristus ir augšāmcēlies! Viņš patiesi ir augšāmcēlies! Simtiem tūkstošu cilvēku Lieldienās izsaka šos vārdus. Ļoti iespējams, ka arī mēs tos teiksim. Varbūt pat vairākas reizes. Bet vai šiem vārdiem ikdienā ir kāds dziļāks segums? Vai tie nav kļuvuši manā dzīvē par tādu pat ierastu Lieldienu svinēšanas atribūtu kā, piem., krāsotās olas? Kāds rezultāts manā dzīvē ir tam, ka Kristus ir augšāmcēlies? Kā tas izsakās ne tikai dažās svētku dienās, bet pelēkajā ikdienas dzīves ritumā?

Reformācijas 500. gadadienas kontekstā mēs varētu teikt, ka Kristus augšāmcelšanās ir vislielākā pasaules reformācija. Daudz senāka un varenāka par Lutera reformāciju. Kristus ir nācis, miris un augšāmcelies, nevis lai kaut ko uzlabotu, bet lai kardināli visu reformētu. Un Kristus augšāmcelšanās aicina un mudina arī mūs katru uz savas dzīves garīgu revīziju un izmaiņu. Ne tikai neticīgos, tos “sliktos tur ārpusē”, kas Kristu vēl nav pieņēmuši, bet arī katru kristieti, kas nopietni grib sekot sava Kunga pēdās.

Katram, arī man, kristietim ar lielu stāžu, Dieva bērnam un Viņa darbabiedram ir vitāli nepieciešama garīga reformācija.

Un ar reformāciju es šoreiz nebūt nedomāju jaunas teoloģiskas atziņas vai kādus „pareizākus” teoloģiskus uzskatus, kā daži to bija sapratuši no manām iepriekšējām pārdomām. Tas patiešām izraisītu tikai jaunus strīdus un šķelšanos. Es domāju par ikdienas praktisko dzīvi, par sadraudzību ar Dievu, par mūsu savstarpējām attiecībām, par veidu, kā mēs risinām savas problēmas, par mūsu iekšējo garīgo pasauli. Domāju par to, kur man kā ilggadīgam kristietim būtu jāmainās, jāreformējas, lai varētu nākt Viņam tuvāk, būt derīgāks darbarīks sava Tēva rokās, lai varētu piepildīt man uzticēto Viņa uzdevumu. Teoloģijas jau it kā būtu pietiekoši daudz.

Praktiskajā dzīvē gan vēl būtu daudz kas reformējams. Piemēra pēc varētu nosaukt valodu, vārdus, ko ikdienā pasaku. Pāvils raksta kolosiešiem: „Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sālīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt.”(Kol.4,6) Skatoties futbola pārraides, esmu ievērojis, ka dažreiz uz TV ekrāna parādās statistika, cik % no spēles laika katra komanda ir pārvaldījusi bumbu. Ja tāda statistika parādītos par manu valodu: cik % no visa teiktā ir bijusi ar sāli sālīta un cik tukša pļāpāšana, kas nemaz nav atšķīrusies no pasaulīgas runāšanas. Tas nebūt nenozīmē, ka kristietim

vienmēr tikai vajadzētu citēt Bībeli vai katrā teikumā atkārtot parastos dievbijīgos vārdiņus. Un tomēr, cik daudz pliekanu joku, nevajadzīga humora, naida, aprunāšanas un tukšvārdības ir piepildījuši manu valodu. Cik daudz garajos kristieša dzīves gados ir pateikts tas, ko nevajadzēja teikt, un cik bieži nav pateikts tas, ko noteikti vajadzēja pateikt. Cik maz iedrošinošu, palīdzozo un dziedinošu vārdu ir bijis, un cik daudz kritikas, nosodījuma un paštaisnības ir nācis no manas mutes. Nenoliedzami, ka mūsu sabiedrībā šodien ir daudz negāciju, kas izraisa mūsu nepatiku, satraukumu un pretreakciju, bet arī par negatīvām lietām var runāt ļoti dažādi. Un šī jau ir tikai viena no daudzajām sfērām. Mēs varētu domāt par savu lūgšanas dzīvi, attiecībām ar Dievu, savstarpējām attiecībām, mīlestību. Arī šajās jomās būtu nepieciešama reformācija. Jo reformēt – tas nozīmē izmainīt, pārkārtot, revidēt. Vai nevajadzētu revidēt arī sava laika izmantošanu, pārbaudīt to, vai viss, ko skatāmies, klausāmies un lasām, patiešām ir tās vērtības, kurām būtu vērts veltīt laiku. Un ir jau vēl arī daudz citu vērtīgu un nevērtīgu lietu, no kā sastāv mūsu dzīve un kas piepilda mūsu ikdienu.

Lieldienas aicina visu revidēt, pārskatīt un izmainīt augšāmcelušā Kristus gaismā. Aicina pārbaudīt un reformēties. Un ja visi 2 miljardi kristiešu pasaulē to tā saprastu, tad rezultāts būtu viena varena pasaules reformācija. Te es saskatu kristietības uzdevumu un mērķi, nevis diskusijās un cīņās par pareizākajiem uzskatiem. Šodien kristietībā ir daudz dažādu novirzienu. Katrs no tiem uzskata sevi par pareizāko un nemaldīgāko. Ja mēs šajā gadā aizmirstu visas domstarpības un domātu tikai par savu personīgo garīgo reformāciju?

Varbūt nemaz nebūtu slikti, ja mēs kaut kur „piesistu” savas personīgās apņemšanās tēzes, ko īsti mēs gribētu mainīt savā dzīvē.

Kaut vai tikai dažas lietas. Es saprotu, ka tieši tas man tik ļoti ir nepieciešams. Es gribētu ne tikai svinēt kārtējās savas dzīves Lieldienas, bet es vēlos mainīties. Jēzu, palīdzi man!

„Dievs pie krusta! Tā ir visa mana teoloģija.” (Žans Batists Anrī Lakordērs)

„Vienīgi Kristus krustā ir rodama Dieva mīlestība.” (Dītrihs Bonhēfers)

„Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” Jņ.3:16,17

Šie vārdi no Bībeles ir „iekrituši” dziļi sirdī un saglabājušies daudzus gadus kā svarīgākie un visvairāk uzrunājošie vārdi. Un liekas, ka mēs nekļūdīsimies, ja teiksim, ka šie panti ir pamats, uz kura balstās mūsu dzīve. Kas var būt vēl svarīgāks, kā saprast un apzināties, ka ir Kāds, kurš, mūs mīlot, ir gatavs iet nāvē, lai mēs varētu dzīvot! Tā arī Bībelē rakstīts 1.Jāņa 4:9 **„Redzama kļuvusi ir Dieva mīlestība mūsu starpā, Dievam Savu vienpiedzimušo Dēlu sūtot pasaulē, lai mēs dzīvotu caur Viņu.”**

Stipri cerību un garantijas pilni vārdi!

Jēzus mums saka: **„Jēzus sacīja viņiem: "ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas Man tic, tam neslāps nemūžam.**

Jņ. 6:35

„Es esmu dzīvības maize.” Jņ.6:48

Kā mums nenoticēt, ja tā runā? Kārtējie stiprinājuma vārdi, jo Jēzus jau to nesaka tukšumā, bet mums katram vienam.

Tad Jēzus atkal runāja uz viņiem, sacīdams: "ES ESMU pasaules gaismā; kas seko Man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaismā." Jņ.8:12

Vai var būt vēl kas brīnīšķīgāks kā Dzīvība un Gaisma!

Jņ.10:11 Jēzus mums atgādina: **„Es esmu labais Gans. Labais Gans atdod savu dzīvību par savām avīm.”**

Mums atkal un atkal ir iespēja būt vadītiem un nenomaldīties, jo klāt ir Labais Gans.

Tuvojas Kristus Augšāmcelšanās svētki. Bībelē Jēzus saka Martai un ne tikai, ka: **„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas Man tic dzīvos, arī ja tas mirs.” Jņ.11:25**

Lai katram vienam ir gaiši un sirdī priecīgi Kristus Augšāmcelšanās svētki!

Velta, Vilnis Freimaņi

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība, kas man tic, dzīvos, arī ja tas mirs. Un ikviens, kas dzīvo un tic man, nemirs nemūžam. Vai tu to tici?” Jāņa ev. 11,25,26

Šie vārdi, ko Jēzus sacīja Martai, stiprinādams viņas ticību, ir lieli vārdi – tie ir kā liela dāvana arī citiem, kas tic un arī iedrošinājums ticēt.

Slava un pateicība Dievam, ka Viņš mani, - mūs ievēdis šajā pasaulē, devis dzīvību, kas taču ir tik liels brīnums un dārga dāvana – būt, elpot, darboties, piedzīvot nebaltas un baltas, saulainas dienas un saņemt ticībā vēl varenāku dāvanu no Tēva Dieva – mūžīgo dzīvību. (Jņ.3,16) Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.” Šie vārdi ikvienu ticīgo ceļ spārnos. Dievs mums ir devis dzīvību un māca kā dzīvot, lai mēs nevērtīgi neizšķiestu to. Dieva likumi, Jēzus pavēles, Svētais Gars, ko Jēzus sūta par Aizstāvi un padoma Devēju, - palīdz mums iet pa pareizo ceļu, lai grūtībās un raizēs mēs nenomaldītos, neapjuktu, bet mācētu izturēties tā, kā teikts Ps.37,3 „Cerē uz To Kungu un dari labu, paliec savā zemē un dzīvo ar godu.”

Pēc pieredzes zinu, ka gribētos allaž būt tam saulainam Dieva bērnam, kas ikvienu ievēro, izpalīdz, līdzī jūt, māk uzmundrināt un iepriecināt, uzklaustīt, taču ne vienmēr tas tā labi izdodas. Bet te jau atkal Dievs nāk palīgā, piedod kļūdas, ja tās atzīstam un palīdz uziet uz pareiza ceļa, ja to sirsnīgi lūdzam. Dievs dod arī mums, droši vien katram, kādus labus piemērus, kam sekot. Man ļoti gribētos sekot piemēram, ko sniedz kāda vecāka sieviete A.Brigaderes stāstā „Kristīnes stāsts”. Par šo sievieti teikts, ka viņas mūžs nepavisam nav bijis kā sārts rožu vaiņags, taču viņa „...viņa piederēja pie tiem laimīgajiem raksturiem, kuri dzīves grāmatā tikai mēdz atzīmēt jaukās dienas un par vienu saules staru aizmirst tūkstošas aukainas stundas.” Viņa tālāk pamāca savu jauno radu meiteni, kam dzīves pavedienā iemeties mezglis, ko pašai grūti atšķetināt, sakot, ka cilvēki jau dažkārt daudz nevar līdzēt, bet jāvērsas ar lūgumu pie Dieva, kura priekšā mums visiem vietas diezgan. Jā, patiesi, lai kur mēs grūtā brīdī atrastos, Dievs visur ir aizsniedzams – slimnīcas gultā, mājās, ļaužu pūlī, dārzā, plāvā. Pati dzīvē esmu piedzīvojusi, ka smagā slimības gultā domās esmu saukusi pēc Dieva Palīdzības brīdī, kad maz ko zināju par Dievu – tālāk viss lēni vērsās uz labu

Ēstere

Šorīt Viņš pie tevis nāk

Kristus agri augšāmcēlies gaismu nest, tev pretī iet
Un ar saules pirmiem stariem putnu spārnos spēku liet.

Rasina Viņš sīko zāli, arī puķes, lai viss zeļ.
Kas bij' nonīcis, pat miris augšup savas galvas ceļ.

Modina Viņš arī ļaudis, kurus māt un māt vēl miegs.
Kristus tiešām augšāmcēlies, Kristus grib, lai visiem prieks!

Šorīt Viņš pie tevis nācis, bērniņ, vai tu to zini?
Pāri tavai mazai dzīvei dod tev dzīvi mūžīgo.

Kristus agri augšāmcēlies, agri Viņš pie tevis nāk,
Lai tu Viņa bērnu pulkā vienmēr priecīgs esi klāt.

„Dievs pierādīja, cik mēs esam vērti, kad Viņš sūtīja
Savu Dēlu mirt par mums. Tā ir augstākā iespējamā cena,
un Dievs par mums to samaksāja! Mēs tiekam saukti par
Dieva bērniem, un Dievs mūs pasludina par Savu īpašumu.
Pateicoties Jēzus nāvei un augšāmcēlēšanās, mums reiz būs
Iespēja dzīvot Jēzus Mājās.”

Dendija Deilija Makkola

Zelma Dzenīte

Saprast vēl labi nespējam stāstu par svētajām Lieldienām,
Tomēr, ja lielie priecājas, arī mums sirds viņoņas.
Saprast mēs gribam un mācīties, cik liels un varens ir mīļais Dievs;
Kristu no kapa Viņš uzcēla, tādēļ mums visiem dzīvība.
Visi, visi tad pateiksimies un par Lieldienām priecāsimies
Tā, kā to dara putniņi, pūpoliņi un ziediņi!

Mazais buru kuģis**PAŠA GATAVOTS**

Jorens bija mundrs un attapīgs zēns. Viņa ģimene dzīvoja netālu no jūras. Zēnam nebija lielāka prieka, kā augu dienu pavadīt ostā un vērot lielos tālbraucēju kuģus. Viņa lielākā vēlēšanās bija – kaut pašam piederētu savs kuģītis. Kādu dienu Jorena tētis teica dēlam: „Kādēļ tu pats neizgatavo sev laivu ar baltām burām un krāsainiem karogiem? Mēs izgatavosim zīmējumu, es sagādāšu tev dēlīšus, un tu varēsi to sameistarot manā darbnīcā.” Jorens bija sajūsmā. Ar lielu dedzību viņš ķērās pie darba. Katru brīvo brīdi zēns darbnīcā zāģēja un sita, vilēja un urba. Drīz vien mazais kuģis bija gatavs, tas bija brīnišķīgs sarkanbalti nokrāsots trīsmastu kuģītis.

Kuģītim bija baltas buras un koši karogi. Un tad kādā saulainā vasaras dienā Jorens aiznesa savu kuģīti uz kuģu piestātni jūrmalā. Drīz vien tas jau lepni šūpojās piekrastes viļņos. Kaimiņu bērni gāja garām un apbrīvoja jauko kuģīti, bet Jorens bija laimīgs un lepns par paša būvēto burinieku.

PAZUDIS

Pēkšņi, ugunīm mirgojot un sirēnām kaucot, pa piekrasti aizdrāzās vairākas ugunsdzēsēju mašīnas. Bija redzams arī biezs melnu dūmu mākonis. Lielais pārtikas veikals bija liesmās. Ziņkārīgie bērni drāza uz turieni. Arī Jorens skrēja uz ugunsgrēka vietu. Vairākas stundas ugunsdzēsēji cīnījās ar liesmām. Beidzot ugunsgrēks bija apdzēsts, ugunsdzēsēju šļūtenes salocītas, un mašīnas aizbrauca. Visi lēnām devās uz mājām, arī Jorens. Pēkšņi viņš atcerējās savu kuģīti! – Steigā viņš bija to pametis jūrmalā. Jorens skrēja cik jaudas, bet, ak vai – kuģīša nekur vairs nebija. Viņš jautāja zēniem, kuri rotaļājās piekrastē, viņš aizskrēja pie ostas dežuranta. Lai kā Jorens meklēja, kuģītis bija nozudis. Skaļi šņukstēdams un asaras slaucīdams, bēdīgs viņš devās mājās. Tētis centās dēlu mierināt, bet pazudušais kuģītis ne uz brīdi neizgāja no prāta. Tonakt Jorens ilgi nevarēja iemigt. Sapnī viņš rotaļājās jūrmalā ar savu kuģīti. Nākošajā dienā tētis apsolīja Jorenam nopirkt jaunu kuģīti. „Tas tomēr nekad nebūs mans paša gatavotais skaistais trīsmastnieks,” Jorens skumīgi sprieda.

ATKAL ATRASTS

Dažas nedēļas vēlāk Jorens ar tēti devās uz pilsētu. Jorens par kuģīti vairs nedomāja, bet priecīgs soļoja tētim blakus un vērās veikalu skatlogos. Pēkšņi viņš kā elektrizēts

BPI ziemas „Drafts” nometne

Šī gada 16-18 februārī notika BPI ziemas „Drafts” nometne. Tā ir nometne, kas paredzēta zēniem no visām Latvijas baptistu draudzēm. Tās mērķis ir iemācīt un parādīt zēniem, kāds ir īsts vīrietis, vīrietis, kas pastāv uz kristīgiem principiem, kas rūpējas par ģimeni, kas iesaistās draudzē un kalpo. „Drafts” sastāv no trīs līmeņiem, kuri notiek vasarā. Katrs līmenis dod jaunus un, bieži vien, iepriekš nepieredzētus izaicinājumus- gan fiziskus, gan garīgi izaicinošus. Es un arī citi zēni no mūsu draudzes esam bijuši uz šīm nometnēm vasarā.

Bet katru gadu notiek arī BPI „Drafta” nometne ziemā: „Mobilizācija”. Šajā nometnē var piedalīties jebkurš kristīgs zēns vecumā no 14-21 gadam. Ziemas nometne ir atšķirīga no vasaras „Drafta”. Tā nav atkarīga no tā, vai neesi izgājis nevienu tās līmeni, vai esi izgājis visus. Ziemas „Drafta” mērķis ir stiprināt zēnus ticībā un kopt sadraudzību ar jauniešiem no visas Latvijas. Arī šogad tas tā notika. Bija iespēja satikt draugus, kuri bija jau pazīstami no citiem „Drafta” līmeņiem, un sapazīties ar jauniem draugiem. Bija iespēja uzzināt par citu zēnu kalpošanu viņu draudzēs, no katra varēja paņemt kādu atziņu. Protams, arī neiztikām bez fiziskām aktivitātēm, dažādām spēlēm un uzdevumiem, naktī devāmies uz mežu un pildījām vairākus uzdevumus, kas bija gan fiziski, gan garīgi izaicinoši katram dalībniekam.

„Drafts” nav tikai nometne uz pāris dienām ziemā un nedēļu vasarā. „Drafts” interesējās par nometnes dalībniekiem visu gadu. Zēniem pēc šīs nometnes tika dota iespēja būt mentorētiem. Ja cilvēkam ir vēlēšanās, viņam ir dota iespēja 2 reizes mēnesī satikties ar kādu no nometnes vadītājiem un būt mentorētam. Zēniem ir iespēja risināt problēmas, uzdot aktuālus jautājumus „Drafta” vadītājiem, kuri ir gatavi gan palīdzēt, gan arī izaicināt jaunos vīrus. Šis mentorings palīdz uzturēt attiecības un nenoiet no pareizā ceļa.

„Drafts” apmāca katru dalībnieku un dod „rīkus”, ar kuru palīdzību var kalpot draudzē, kurā Dievs tevi ir ielicis. Tā ir lieliska iespēja pierādīt sev un citiem, ka neesi tikai pušelis, bet esi spējīgs būt īsts vīrietis.

Rūdolfs

Vai es varētu aprakstīt visas Dieva svētības? Arī gribētu pieminēt pārbaudījumus, kurus negribēju atzīt vai pieņemt. Bet, laikam ejot, augot Dieva Vārdā, es sapratu, ka manī ir tik daudz nevajadzīgu lietu un īpašību. Mana lepnība to apstrīdēja.

Tā man bija īpaša cīņa ar sevi. Mans lielais ego – nepavisam to negribēja atzīt. Bet tikai tad es sapratu, cik ļoti Tēvs mani mīl, jo Viņš strādāja pie manis un ļoti mani mīlēja. To es izjutu, kad pratu pieņemt kādu nopietnu pārbaudījumu, un arī tad pateikties Tēvam. Zinu, ka mums visiem ir vajadzīga dziļāka uzticēšanās Dievam.

Es pateicos par katru jaunu rītu, jo tikai Tēvam pieder žēlastība. Man ir divas īpašas lietas, ko esmu ieraudzījusi kā Dieva brīnumus. Viena ir gaisma. Gan fiziskā gaisma, ko gaidām no rīta, lai sāktu jaunu žēlastības dienu, gan garīgā gaisma, jo ir labi, ja tev ir vēlme saprast Svētos Rakstus, uzzinot Dieva (prātu) nodomus un apsoliņus tieši mums.

Otrs Dieva brīnums ir gaiss. Tad, kad mani pārsteidza slimība, es to pēkšņi sajutu, kā ļoti svarīgu un tik vajadzīgu. Es pateicos un slavēju Dievu, ka Viņš atrada un neatlaida mani. Jo nekas uz zemes nav labāks un katra dvēsele Tēvam ir ļoti svarīga. Viņš mūs gaida un mīl! Augsim ticībā un lūgsim Dievu, palīdzēsim viens otram, jo tā noteikti darītu Jēzus.

Kādēļ tev šovakar skumji?

Kas tevi satrauc mana māsa, brāli?

Tavā mūžā – skumju brīžu

Šajos gados ir bijis daudz.

Un paies gadi un gadu ritumā

Izzudīs tās domas māsa, brāli

Arī tās jaunības ilgas,

Kuras nespēji piepildīt...

Arvien biežāk tu savās gaitās

Gribēsi apstāties.

Tavas acis būs pilnas domu

Tu lūkosies debesīs.

Un tomēr dzīve – tev liksies jauka!

Jo – nodzīvots būs tik daudz.

Un tev tuvāko cilvēku raizes

Arvien tevi palīgā sauks,

Jo tevī būs miers,

Un tu izstarosi Mīlestību,

Ko mums kā dāvanu devis Dievs.

Un tā būs tīra un balta

Kā šorīt uzsnidzis sniegs.

Un sapratīsi, ka viss ir

Tik tāls un zūdošs.

Vai domāsi par sevi vai dzīvi?

Par bērniem, ko auklēji?

Vai par nenasniegto – laimi.

Ingrīda

Dzīvība

Dzīvība – tāda tēma šajā numurā. Gluži priecīga nebiju, kad man teica par šo tēmu uzrakstīt rakstiņu. Atzišos, grūti man nācās piekerties pie rakstīšanas. Domājot par šo tēmu, meklēju žurnālos kādu domu graudu, iepatikās R. Iklāvas dzeja.

Uzvāri tēju

Uzvāri tēju, ja tev ūdeni prasa
Tā var būt otra jūdze, ko gaida Dievs.
Ne vien cilvēks, bet arī eņģeļi svētie
pie tavas sirds ilgojas sasildīties.

Uzvāri tēju un pasniedz to siltu,
Kurai vēl medus karote klāt.

Tas ir tik maz, bet ar mazumu tādu,
Varbūt var kādu rūgtumu saldīnāt.

No smilšu gaudiem jau veidojas kalni
Un lielums ar mazumu iesākas.

Uzvāri tēju, ja tev ūdeni prasa.

Varbūt kļūs līdzens, kas skabargains, ass.

Ar šīm dzejas rindām jau pietiktu, te tik daudz pateikts. Daudz jau nevajag, lai kādu iepriecinātu, vai pat izglābtu dzīvību. Sevišķi šajā aukstajā ziemā, kad to vīrusu tik daudz un viens otru aplipinām. Arī mūsu ģimenē tas nepagāja garām, aplipinājām ar klepu viens otru. Tad ļoti noderēja zāļu tēja ar medu.

Februārī mums bija Jūrmaļu dzimtas koru salidojums Ventspilī. Katru gadu cenšamies to darīt, lai paši sevi iepriecinātu un vēl kādu sirdi sasildītu. Viegli tas nenākas- braukt uz mēģinājumiem. Kādam tas ir jāuzņemas un jāorganizē, lai nepazustu tā dzīvā saikne.

Tūlīt jau kusīs sniegi, un no melnas zemes dīgs zaļi asni, kokiem raisīsies pumpuri, un viss dabā atmodīsies. Visur būs dzīvība. Un mūsu dvēseles pamodīsies līdz ar putnu balsīm.

Un arī Lieldienas ir klāt, Kristus augšāmcelšanās svētki. Kristus ir atdevis Savu dzīvību par mums. Nobeigšu ar Liesmas dzejas rindām:

Katrā dvēselē vai puķē

Redzu lielo brīnumu:

Atmodu no dziļā miega,

Kristus lielo uzvaru.

Svētīgus Kristus augšāmcelšanās svētkus!

Silvija

Dievs mani sargā

Domājot par dzīvību, nāk prātā dažādi notikumi aiz pārgalvības un neapdomātas rīcības. Mana dzīvība dažreiz varēja slikti beigties, bet Dievs pasargāja. Domāju, ka vecāki lūdza par saviem bērniem. Bērnībā man ļoti patika jāt zirga mugurā. Man varēja būt kādi 8-9 gadiņi, kad tēvs palīdzēja uzsēsties zirga mugurā. Zirgs bija jāaizved kādam tēva paziņam 5-6 km prom no mājām. Atpakaļ, protams, jānāk kājām. Ķēvīte bija mierīga. Nekādu uztraukumu. Mašīnas arī reti ripoja pa lauku ceļiem. Seglu jau nebija, tikai uzklāta sega. Pie zirgiem biju pieradusi. Tēvs audzēja divus jaunus zirgus- Strauju un Gaitu. Tas notika vēlāk, biju padsmitniece. Šie zirgi vēl pie lauku darbiem nebija raduši. Arī ratos netika jūgti. Lopiņi brīvi ganījās aplokā pie mājas. Jauki! Nu būs prieki! Uzkāpu uz žoga, turpat stāvēja zirgi un hop, esmu zirga mugurā. Jauniem zirgiem savi niķi. Straujai dibens un kājas pa gaisu. Skrēja un spārdījās- nesamais jādabū nost. Esmu ieķērusies krēpēs, apaušu nebija. Vai man prātā ķēpāties ar apaušiem! Ir jau kur ieķerties. Tēvs un māte lielā izbīlī stāvēja pie žoga. Paldies Dievam, Viņš mani pasargāja. Nokritu no zirga, neko nesalauzu. Sveika un vesela, pat baiļu nebija.

Man prātā nesen piedzīvotais jau sirmā vecumā. Vairs neesmu tik veikla, kājas sašķobījās, zuda līdzsvars un guļu visā garumā. Tepat pie mūsu baznīcas. Veikls šoferis tūlīt piebrauca savu auto un esmu Talsu slimnīcā. Rentgens uzrāda gūžas lūzumu. Guļu veselu nedēļu, bet nekāda palīdzība nenāk. Dakteris saspricēja zāles, sāpju vairs nav. Jāguļ. Beidzot ķirurgs noskaidrojis, kas darāms, saka: „Piekdien mani operēšot.” Neko nepasaka, ko operēs, kā tas notiks. Ārstējot citi dakteri, ķirurgs iešot atvaļinājumā. Protestēju, bet nav nekādu cerību nokļūt kādā citā slimnīcā. Pienāk operācijas diena. Jāpakļaujas, kā nu būs. Daktere anestezeoloģe izdara injekciju mugurkaulā, bet nevar atrast pareizo punktu. Nekas nesanāk. Taisīs lielo anestēziju. Esmu sapotēta. Aizmiegu. Pēc stundas atmostos, nekas taču nav noticis. Nekādu pārmaiņu. Jautāju: „Kas ar mani noticis?” Daktere atbild: „Jūs jau tā gribējāt.” Operācija nevarēja notikt Ne jau es tā gribēju, bet Dievs tā gribēja. Ja Talsu ķirurgs būtu operējis, pavisam vājas izredzes, vai es vispār varētu staigāt. Labākā gadījumā būtu jāsadzīvo ar ratiņkrēsli. Tanī laikā nebija naudas un līdzekļu, lai kvalitatīvi operētu gūžu. Man likās, ka dakteris bija priecīgs, ka viņam tas nebija jādara. Nākošajā nedēļā mani pārveda uz Rīgu, „Traumās”. Rīgas dakteri bija izbrīnīti, ka nebiju tūlīt nogādāta pie viņiem. Bija apraksts, kāpēc nebiju operēta, vainīgs anestezeologs. Dievam bija citi plāni. Talsu draudze aizlūdza par mani, lūgšanas tika uzklaštas. Par to visiem sirsnīgs paldies.

Vēl pārdzīvojumu bija daudz. Ne jau viss notika tik strauji, kā gribētos. Nokļuvusi Rīgas slimnīcā, dakteris –profesors (vecāks kungs) mani nopētīja, laikam saprata, ka vēl gribu staigāt nevis gulāt. Biju jau gados- pāri septiņdesmit. Ienesa stumjamo

„krāģi” un uz priekšu, nekāda gulēšana. Lai notiek, profesors, jādara kā liek. Ir cerība. Parādīja arī kādu metāla galviņu, kuru vajadzēšot nomainīt salūzušā vietā. Profesors neko nevarēja darīt pēc sava prāta. Bija notikusi apspriede-konsīlijs, un profesors bija paskaidrojis manu enerģisko uzvešanos un atļāva ieoperēt gūzā šo metāla protēzi, kura maksāja naudu, tā nu tika piešķirta. Trešā dienā mani operēja. Šos līdzekļus Dievs man piešķīra. Pēc sešām dienām mani atlaida mājās ārstēties, diegus izņēma vietējā māsiņā. Protams, noteikumi: nedrīkstēja locīties, staigāt varēju. Dārza darbi bija jāatliek.

Dieva plāns- man vēl jākalpo saviem līdzilvēkiem. Daudzi mani darba biedri un draugi saprata, ka noticis brīnums. Dievs mani sargāja un, uzticoties Viņam, vēl šo to daru.

Aizlūgšanām ir liels spēks- dzīvības spēks. Dievam jādod gods, Dievu jāpaaugstina. Dievs ir brīnišķīgs. Dievs gādā un rūpējas par saviem bērniem. Uzticēsimies Viņam. Lai slava, pateicība Jēzum Kristum, kurš tik smagi cietis un miris pie krusta Golgātā manu un mūsu grēku un pārkāpumu dēļ. Viņš ir augšāmcelies!

Ira



Mans dzīves celš un dzīvība

„Paveries debesīs, ieklausies vējā,
jūti, kā smaržo puķe un strauts,
Lieldienu laikā- šo dzīvības dziesmu
mums mūža garumā sadzirdēt lauts.”

Mums dzīvība no Dieva dota, Dievs radījis pasauli un visu, kas tajā mīt, aug un dzīvo.

Bērība. Mums ir arī vecāki, kas mūs radījuši, un tēva mājas.

Mani vecāki bija dziļi un patiesi kristieši, Liepājas rajona Nīcā, Bārtas upes krastā, meža ielokā ir manas tēva mājas. Es piedzimu aprīlī tēva mājās, tā ir mana dzimtā vieta. Meža šalkas, putnu dziesmas, bišu sanēšana un gaiļa rīta dziesmas, tā ir mana bērnība. Un svētdienās pāri Bārtas upei ar laivu ceļā uz Mežgala dievnamu.

„Tur zvaigznītēs rakstīts mans bērnības stāsts,
Nav aizmirstams māmiņas mīļotais glāsts...”

Vēlāk, pēc māmiņas nāves, skolas gadi pagāja Liepājā.

16 gadu vecumā slēdzu derību ar Jēzu ūdens kristībā Liepājas Pāvila draudzes dievnāmā no mācītāja Alfreda Pētersona. Dziedāju arī draudzes kori.

Pirmā darba vieta. Pēc māsu skolas beigšanas mana darba vieta bija Liepājas pilsētas slimnīcas vīr.traumatalogiskā nodaļa. Biju 18 gadus veca meitene ar melnām matu pīnēm. Es zibenīgi izpildīja ārsta pavēles. Man ļoti patika strādāt un palīdzēt cietušiem, bieži nācās cīnīties par dzīvību un nāvi. Es slimnīcā nostrādāju desmit savus jaunības gadus.

Lielā dzīve Rojā. Tālāk liktenis lēma pārcelties uz dzīvi Rojā, jo vīrs bija tālbraucēju jūrnieks, Lisments piešķīra dzīvokli. Daudzus gadus strādāju par bērnu māsu, redzēju un sekoju katrai mazai dzīvībiņai. Pirms pensijas pēdējos gadus strādāju par Ātrās palīdzības dežūrmāsu. Manu dzīvi šajā laikā pārņēma laicīgās rūpes: ģimene, darbs, bērni, vīra vecāki, dārzs un rudenos-meža veltes. Vasarās braucu uz Nīcu pie tēva smelties senču spēku. Viņš vakaros bieži spēlēja ģitāru un dziedāja :

„Ak, teci jel ,saulīt, uz dzimteni, steidz...
un noskūpsti dzimtenes upmalu to,
kur dzimu, kur bērnību pavadīju...”

Tēva mājās es guvu enerģiju un darba prieku, es „uzlādējos”, jo šajā laikā biju „remdēns”, jutos kā nomaldījis bērns, kā pazudušais dēls.

Šķiršanās. Gadiem ejot, viss mainās, vecāki aiziet no šīs dzīves, man pienāk pensijas gadi, arī meita un vēlāk arī dēls aiziet savā dzīvē. Nu jau pieci gadi, kopš vīrs šķīries no šīs dzīves. Es Rojā paliku viena. Bērni man ir ļoti labi, mani atminas, par mani domā, es par viņiem un četrām mazmeitām arī domāju un lūdzu Dievu. Dievs mani „remdenu” neatstāja, Dievs mūs mīl un piedod mūsu kļūdas, ja to lūdzam un vēlamies. „*Bet kurus Viņš iepriekš nolēmis atpestīt, tos Viņš arī aicinājis....*” (Pāvila v.rom. 8:30a)

Liktens-iekšējā balss. Tagad dažos vārdos, kā tas notika ar mani. Gadu pēc vīra nāves es pie mazmeitiņas Carnikavā paklupu un salauzu pēdas kaulu. Dabūju palikt Rīgā vienu nedēļu uz gultas, bija laiks pārdomām. Kad atgriezās Rojā, noņēma ģipsi, **iekšējā balss** teica, ka jābrauc uz Nīcu, uz tēva mājām pie pusmāsas. **Un liktenīgi tas bija 7.septembrī.** Nīcavā bija lūgšanas brīdis, mācītājs Aivars Vadonis un temats-„Mēs esam vīna koka zari, ikvienu zaru, kas augļus nenes, dārznieks noņems..” Šie vārdi mani uzrunāja, es atmodos no vienaldzības miega, manī radās pārdomas. Kad atgriezās Rojā, sāku katru svētdienu braukt uz Talsu dievnamu. Dieva Vārds mani vienmēr uzrunāja, un es raudāju līdz iestājās miers (pēc sarunas ar mācītāju).

Lielā ģimene. Tagad Talsu dievnams ir manas mājas, mana lielā ģimene, tur es atspirgstu un saņemu garīgu barību. Mans Sargs, mans Vadonis, mans Ārsts, manas Zāles ir Dievs. Dienu sāku ar lūgšanu, tad pastaiga gar jūru, siltā laikā

brienu pa ūdeni un klusi dziedu: „Reiz man bija baltas kaijas...gaidu laivu zelta burām, debess gari vadīs to.” Rudenī staigāju pa Dieva dārzu-mežu, meža ogas un veltes ir manas zāles, reti lietoju aptiekas zāles.

Kā puķe tiecas pēc saules, atver savu ziedu, zied, dzīvo un priecē mūs, tā arī mums jātiecas pēc Dieva gaismas un jārāda līdzcilvēkiem Gaismas un Dzīvības ceļš. Viss mainās- daba, vide, cilvēki, tradīcijas, tikai Dievs paliek mūžīgi nemainīgs.

Māsa Ilga

V.Dzelmītis

Mans dzīves ceļš

Mans dzīves ceļš, mans mūža gājums
Ar priekiem, bēdām kopā vīts,
Kā skaistu, krāšņu ziedu vainags
Ir paša Dieva rokām pīts.

Tur bija gaišas, laimes dienas
Un saules pilnas vasaras.
Tur bija tumšas cīņu stundas
Un grūti brīži, asaras.

Mans dzīves ceļš, mans mūža gājums
Starp kalniem, lejām aizvijās.
Un viss, kas piedzīvots un bijis
Vairs paliek tikai atmiņas.

Dievs pats mani dzīves ceļā
Uzticīgi vadīja,
Dienu, nakti, priekos, bēdās
Brīnišķīgi sargāja.

Vai dzīve ir kļuvusi par izdzīvošanas cīņu?

Vai tu meklē iekšējo mieru un dzīves piepildījumu?

Vai ilgojies pēc atmodas?

Ja tā, tad izlasi Roja Hesiona grāmatu „**Golgātas ceļš**”.

„ Mums ir tikai jāatnes savs iztukšotais un salauztais „ es” un jāļauj Viņam mūs piepildīt un uzturēt piepildītus. Tā ir atmoda – pastāvīgs Dieva miers, kas valda mūsu sirdīs, tāpēc, ka esam līdz malām pilni ar svētībām, gan sev, gan citiem.”

Kas traucē tam notikt, izlasīsi grāmatā.

Par atmodu zulusu ciltī Dienvidāfrikā un Erlo Stegena ceļu līdz tai vari izlasīt Ludmilas Pletas grāmatā „**Atmoda sākas ar mani...**”. Ja patiesi ilgojamies pēc atmodas, šie notikumi liks apstāties un pārvērtēt savu dzīvi...

Vai esmu gatavs maksāt cenu, lai tas notiktu?

Vai gribi izlauzties pie dzīves pārpilnībā?

Brūsa Vilkinsona grāmatā „**Vīnakoka noslēpumi**” tu uzzināsi, kāpēc Jēzus ir dzīvības Vīnakoks, izpētīsi „ Augļu nešanas” četrus līmeņus. Tu atklāsi trīs pārsteidzošus noslēpumus, kas atvērs tavas acis un tu ieraudzīsi tās neizmantotās iespējas, kas tev ir Jēzū, un kas var sākt darboties jau šodien!

„Ja jums nav saprotams, kurā vietā Dievs jūs tīra, uzdodiet sev to pašu jautājumu: kur man sāp? Caur sāpēm Dievs pievērš jūsu uzmanību un norāda uz Viņa neatlaidību.”

Grāmata „**Ciešā draudzībā ar Dievu**” mudina lasītāju piepildīt bībeliskos nosacījumus ciešai draudzībai ar To, kuru Džoja Dausone apraksta kā „visaizraujošāko Būtni universā ...mīļoto Dievu.” Viņa uzsver Dieva svētumu un praktiskos dzīves piemēros parāda dievbijības nozīmi.

Grāmatā „**Tūkstoš dāvanu**” Anna Voskampa atklāj, kā viņa izkļuva no dziļām bēdām, zaudējuma sāpēm, nospieģības, pat dusmām pret Dievu un iemantoja prieku, dzīvojot vienkāršu dzīvi un darot ikdienas darbus.

„Mūsu grēkā krišana bija tas, ka mēs neesam apmierināti ar Dievu un to, ko Viņš dod. Mēs alkstam pēc kā vairāk, pēc kā cita. Sātans bija tas, kas gribēja vairāk.”

„Patiess prieks atrodams tikai pie pateicības galda.”

„Pārveidot ikvienu mirkli par katedrāli, kas apliecina Dieva godību... Pateicība tagadni pārvērš par svētnīcu.” „Steiga mūs sāpina. Steiga allaž iztukšo dvēseli.”

Dziļāku izpratni par Svēto Vakarēdienu varēsi gūt, izlasot Ilmāra Hirša grāmatu „**Tajā naktī**”. Grāmatā apskatīts vēsturiskais fons, simboliskā nozīme un dažādi veidi, kā kristieši bauda Svēto Vakarēdienu.

Bibliotēkā pieejami arī Viljama Fetlera, Pētera Egles, Jāņa Tervita, Ilmāra Hirša, brāļa Andreva, Nika Vujačiča, Korijas ten Boom, Džona G.Petona un citu Dieva kalpu dzīves apraksti.

Pārdomām

„Bībelē ir rakstīts: „Dievs uzrunā un uzsauc visai zemei no rītiem līdz vakariem.”(PS.50:1) Gana balss skan pāri pasaulei, bet pasaule to nedzird. Marija dzirdēja, Jēzus mācekļi arī. Vai mēs to dzirdam? Tūkstošiem maldinošas balsis šodien skan. Un daudzi pievīlas, domādami, ka tās ir Labā Gana balsis. Bet tie, kuri pieder Jēzum, iemācas pazīt šo vienu vienīgo balsi, sava Kunga balsi. Jēzus pats ir teicis: „Manas avis dzird Manu balsi, Es tās pazīstu, un viņas Man seko. (Jāņa 10:27) Vai mēs dzirdam Viņa balsi? Lieldienas ir tad, kad Jēzus mūs uzmeklē, un mēs sadzirdam un pazīstam Viņa balsi. Tad tā ir mūsu augšāmcelšanās, tad tie ir svētki, tad tās ir gaviles.

Prof. Ilmārs Hiršs, Mg.sc.ing., Dr.theol.

„Sirds ir tik maza un augšāmcelšanās dāvana tik liela, ka sirds nespēj to aptvert.
(Mārtiņš Luters)

„Augšāmcelties Kungs Jēzu, ar savu dzīvi, nāvi un augšāmcelšanos Tu ikvienu cilvēku esi satvēris aiz rokas, lai viņu izrautu no jebkādam sāpēm un Svētā Gara spēkā vestu pie Tēva. Tu vienmēr paliec kopā ar mums, līdz pat pasaules beigām. Mēs ticam Tavai klātbūtnei, kas ir neredzama, bet patiesa; klusa, bet iedarbīga. Tu piedod mūsu vājumu un atjauno pašāvēību. Tu mūs sūti un mudini, lai arī mēs veltām sevi ikviena cilvēka pestīšanas labā. Mēs esam Tava Baznīca, šī kopiena, kuru Tu glāb un kuru Tu dāvā pasaulei par zīmi, lai tā atbildētu uz Tavu mūžīgo mīlestību.

(Žans Šarls Tomā)



26.februāris bija brīnišķīgākā diena manā dzīvē! Es pirmo reizi atrados savas mīļās māmiņas un tēta rokās, lai gan pirms tam jau daudzus mēnešus biju sajutis viņu mīlestības pieskārienus! Tagad esmu aptverts ar vecāku maigo mīlestību, rūpību un daudzām siltām bučīnām. Paldies, mīļais Dievs, ka mani sūtīji Paulas Danielas un Nika Krūmiņu ģimenē! Gan jau mani aizvedīs arī pie vecvectētiņa un vecvecmāmiņas „Baložos”, tad jau jūs arī mani, Emanuelu Kristu, redzēsiet baznīcā Talsos. Atā!

			dzimšanas diena			jubilejas	kristību gads
1	Dzirkalis	Rūdolfis	1.	jūnijā	2000.	18	2012.
2	Šņoriņš	Andris	2.	jūnijā	1981.		1999.
3	Putniņa	Mudra	3.	jūnijā	1946.		1968.
4	Ēcis	Juris Roberts	6.	jūnijā	2000.	18	2011.
5	Nierliņš	Gatis	12.	jūnijā	1981.		2007.
6	Vegners	Jānis	14.	jūnijā	1946.		1965.
7	Neilande	Marta	15.	jūnijā	1996.		2011.
8	Putniņš	Uldis	16.	jūnijā	1948	70	2018.
9	Freivalde	Tabita	17.	jūnijā	1939.		1958.
10	Leimane	Vineta	18.	jūnijā	1959.		1994.
11	Spulģīte	Aiga	18.	jūnijā	1980.		1999.
12	Ēcis	Jānis	21.	jūnijā	1972.		1981.
13	Meiere	Rudīte	26.	jūnijā	1961.		?
14	Gitendorfa	Agita	27.	jūnijā	1930.	88	1996.
15	Gleglu	Elizabete	28.	jūnijā	2004.		2014.
16	Podniece	Signe	28.	jūnijā	1997.		2012.
17	Konošonoka	Zanda	29.	jūnijā	1968.	50	1990.
18	Robiņš	Modris	30.	jūnijā	1967.		1996.

			dzimšanas diena			jubilejas	kristību gads
1	Vegnere	Linda	1.	maijā	1981.		1997.
2	Kļava	Mudīte	2.	maijā	1959.		1975.
3	Upleja	Māra	3.	maijā	1963.	55	2011.
4	Grigorjevs	Juris	4.	maijā	1973	45	2016.
5	Sproģe	Ilze	5.	maijā	1981.		1995.
6	Vegnere	Sanita	5.	maijā	1980.		1997.
7	Liņģis	Raimonds	6.	maijā	1971.		1997.
8	Mandelberga	Ārija	8.	maijā	1934.	84	1993.
9	Roģe	Sanita	8.	maijā	1986.		1999.
10	Tīsa	Tabita	9.	maijā	1993.	25	2004.
11	Petrevica	Ilona	10.	maijā	1983.	35	2016.
12	Gitendorfs	Elmārs	12.	maijā	1953.	65	1991.
13	Sproģis	Raimonds	12.	maijā	1980.		1999.
14	Šteinerte	Anete	12.	maijā	1993.	25	2011.
15	Reinberga	Ruta	14.	maijā	1944.		1995.
16	Dīriņa	Laura	15.	maijā	1986.		2001.
17	Gerca	Sandra	15.	maijā	1959.		2014.
18	Haberkorns	Zintis	15.	maijā	1987.		2006.
19	Lamberga	Rudīte	16.	maijā	1959.		1995.
20	Sudmalis	Jānis	17.	maijā	1978.	40	1995.
21	Gerlovesa	Sandra	18.	maijā	1961.		2005.
22	Sudmale	Gunita	19.	maijā	1973.	45	1988.
23	Grīnvalde	Santa	20.	maijā	1985.		2002.
24	Līmeža	Dzintra	20.	maijā	1936.	82	1994.
25	Zamerovska	Dzidra	23.	maijā	1929.	89	1984.
26	Brāķeris	Verners	24.	maijā	1936.	82	1991..
27	Šņoriņa	Dzintra	28.	maijā	1953.	65	1996.
28	Dzirkale	Agita	29.	maijā	1939.		1958.
29	Tālbergs	Valdis	30.	maijā	1946.		1964.
30	Reinholds	Artūrs	31.	maijā	1996.		2010.
31	Veļikanova	Arita	31.	maijā	1956.		1993.

Draudzes aktivitātes 2018.gadā

Svētdienās

plkst.10.00 Rīta lūgšana

plkst.11.00 Dievkalpojums

*mēneša 3.svētdienā plkst.14.00 Māsu sadraudzības pēcpusdiena

*mēneša 4.svētdienā plkst.18.00 Bilžu vakars

Otrdienās

plkst.19.30 Lūgšanu vakars

Trešdienās

plkst.19.30 Kora mēģinājums

Ceturtdienās

plkst.15.00-17.00 Mācītāja pieņemšana

plkst.19.30 Nedēļas dievkalpojums

Piektdienās

plkst.18.00 Tīņu vakars

*mēneša 2., 4.piektdienā plkst.18.00 Bībeles studija

*3.piektdienā plkst.18.30 „Laiks sievietēm”

Sestdienās

*mēneša 2., 4.sestdienā plkst.12.00 Māsu lūgšanas

Nākošā izdevuma „Pret straumi” tēma „MĪLESTĪBA”.